

РІШЕННЯ
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Разова спеціалізована вчена рада Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна,
(повне найменування закладу вищої освіти (наукової установи)

Міністерства освіти і науки України, м. Харків,
(підпорядкування (у родовому відмінку), місто)

прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії галузі знань 08 Право на підставі
(галузь знань)

прилюдного захисту дисертації «Імунітети в кримінальному праві України»
(назва дисертації)

за спеціальністю 081 Право

(код і найменування спеціальності відповідно до Переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти)

«26» січня 2024 року.

Бегунц Армен Олегі 1977 року народження,
(прізвище, ім'я, по батькові (у разі наявності) здобувача)

громадянин України
(назва держави, громадянином якої є здобувач)

освіта вища: закінчив у 1999 році Національну юридичну академію України імені Ярослава Мудрого

(найменування закладу вищої освіти)

за спеціальністю «Правознавство»
(за дипломом)

Працює Суддею в Другому апеляційному адміністративному суді, м. Харків
(посада) (місце основної роботи, відомче підпорядкування, місто)

з 09 червня 2023 р. до цього часу.

Дисертацію виконано у Харківському національному університеті імені В. Н. Каразіна,
Міністерства освіти і науки України, м. Харків

(найменування закладу вищої освіти (наукової установи), підпорядкування, місто)

Науковий керівник (керівники) Житний Олександр Олександрович,
(прізвище, ім'я, по батькові (у разі наявності),

доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри кримінально-правових дисциплін
юридичного факультету Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна
науковий ступінь, вчене звання, місце роботи, посада)

Здобувач має 3 наукові публікації за темою дисертації, з них 0 статей у періодичних наукових виданнях інших держав, 3 статті у наукових фахових виданнях України, 0 монографій (зазначити три наукові публікації):

1. Бегунц А. О. Кримінально-правова характеристика цивільного бойового імунітету. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія Право. 2022. Том 2. № 72. С. 116–120. URL: <http://visnyk-pravo.uzhnu.edu.ua/article/view/267396/263278>.

2. Бегунц А. О. Деякі питання імунітету лікарів та його кримінально-правового значення. *Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди*. «Право». 2022. Випуск 36. С. 50–57. URL: <http://journals.hnpu.edu.ua/index.php/law/article/view/7870>.

3. Бегунц А. О. Феномен імунітетів у кримінальному праві України. *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна*. Серія «ПРАВО». 2022. Випуск 34. С. 125–132. URL: <https://periodicals.karazin.ua/law/article/view/21213>.

У дискусії взяли участь голова і члени разової спеціалізованої вченої ради та присутні на захисті фахівці:
(прізвища, ініціали, наукові ступені, місця роботи, посади, зауваження)

фахівці:

1. **ШАЙТУРО О. П.**, доктор юридичних наук (12.00.08 – кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право), доцент, професор кафедри кримінально-правових дисциплін юридичного факультету Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна (**голова**).

Роботу оцінено позитивно, зауважень немає.

2. **КУЗНЕЦОВ В. В.** доктор юридичних наук (12.00.08 – кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право), професор, головний науковий співробітник відділу науково-правових експертиз НДІ правотворчості та науково-правових експертиз НАПрН України (**офіційний опонент**).

Роботу оцінено позитивно, висловлено зауваження.

1. По-перше, на с. 60 дисертації автор стверджує, що кримінальне правопорушення передбачає такі ознаки, як кримінальна протиправність, суспільна небезпечність, винуватість (винність) і кримінальна караність. Для обґрунтування власної позиції здобувач згадує думку Ю.А. Пономаренко, що «наділення поведінки кримінальною протиправністю детермінує одночасно і її пеналізацію та, відповідно, появу в неї такої специфічної «прикмети» як кримінальна караність, що відкриває перспективи реалізації за неї кримінального покарання»¹. Однак в ч.1 статті 11 КК України, як відомо, визначені наступні нормативні ознаки кримінального правопорушення: протиправність, суспільна небезпека, винність, діяння (дія або бездіяльність), суб'єкт кримінального правопорушення. На мою думку, кримінальна караність не є нормативною ознакою кримінального правопорушення. Тому такі положення роботи потребують додаткової аргументації.

2. По-друге, автор виділяє службовий (обмежений) імунітет і наводить такий приклад: «... адміністративно-технічний персонал (референти-перекладачі, технічні секретарі, стенографісти, бухгалтерські працівники, шифрувальники та інший канцелярський персонал) має лише службовий імунітет від цивільної та адміністративної юрисдикції» (с. 99 дисертації). Однак далі у роботі він посилається на Л. Фалалєєву та В. Мараховського, які вважають, що обслуговуючий персонал наділений тільки службовим імунітетом, який означає, що особа, яка користується ним, звільняється від кримінальної, цивільної та адміністративної юрисдикції держави перебування щодо дій, вчинених нею при виконанні службових обов'язків². Тому здобувачу слід визначитися, чи може бути притягнутий такий адміністративно-технічний (обслуговуючий) персонал до кримінальної відповідальності.

3. По-третє, на с. 155 дисертації А.О. Бегунц стверджує, що «військовий бойовий імунітет цілком відповідає «класичній» концепції бойового імунітету як виключенню кримінальної протиправності за шкоду, зумовлену виконанням суб'єктом військового обов'язку». Такий висновок викликає певні питання: що означає «класична» концепція бойового імунітету; бойовий імунітет виключає кримінальну відповідальність чи звільняє від неї; чому суб'єктам бойового імунітету визначено тільки військовослужбовця? Отже під час прилюдного захисту ці питання потребують відповіді.

4. Наприклад, здобувач аналізує імунітет у випадку правомірного застосування працівниками (співробітниками) правоохоронних органів фізичного впливу (сили), спеціальних засобів чи вогнепальної зброї. Однак у підрозділі 2.3. не розкрито особливостей реалізації цього імунітету. Як відомо, норми Закону України «Про Національну поліцію» визначають загальні положення

¹ Пономаренко Ю.А. Загальна теорія визначення караності кримінальних правопорушень. Монографія. Харків.: Право, 2020. С. 96–166.

² Фалалєєва Л. Г., Мараховський В. В. Дипломатичні імунітети: принципи, норми, практика застосування. Вісник Академії адвокатури України. 2009. Число 1 (14). С. 196.

застосування поліцейськими заходів примусу. Інші нормативні акти, які регулюють діяльність різних правоохоронних органів, як правило, містять відсылні норми (відсилають до Закону України «Про Національну поліцію») щодо застосування заходів примусу (закони України «Про Службу безпеки України», «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб», «Про Державне бюро розслідувань» та ін.). Наприклад, Д.П. Кисленко, В.М. Столбовий вважають, що норми Закону «Про національну поліцію» регламентують повноваження виключно Національної поліції щодо допустимих до застосування зразків озброєння. Це створює на думку науковців, колізійну ситуацію, оскільки окремі питання реалізації законодавчо наділених повноважень самостійного державного органу регулюються повноваженнями іншого правоохоронного органу³. Для вирішення цього питання М.А. Микитюк пропонує такий висновок: «УДО України, як правоохоронний орган спеціального призначення потребує власного порядку застосування зброї, фізичної сили та спеціальних засобів, які були закріплені в законі»⁴. Отже напрашується висновок, що вказаний імунітет працівників правоохоронних органів не може бути єдиним, він повинен мати власне правове регулювання в профільних законах.

5. Автором також не розкрито питання кримінально-правового регулювання такого імунітету працівників правоохоронних органів. Це питання є актуальним, оскільки в проєкті КК України передбачена стаття 2.9.10. «Виконання службових повноважень чи професійних обов'язків», яка містить умови правомірного спричинення шкоди при: 1) належному виконанні особою своїх службових повноважень чи професійних обов'язків, покладених на неї законом чи іншим нормативним актом, виданим на виконання закону; 2) здійсненні особою гласної чи негласної слідчої (розшукової) дії, оперативно-розшукового, контррозвідувального чи антитерористичного заходу на підставах, в межах повноважень та в порядку, передбачених законом; 3) застосуванні уповноваженою особою фізичного впливу, спеціальних засобів або зброї на підставі, в межах повноважень та в порядку, передбачених законом⁵.

6. Здобувач на с. 153 роботи згадує мої пропозиції щодо визначення суб'єкта бойового імунітету («1) військовослужбовці, члени добровольчих формувань територіальної громади, працівники правоохоронних органів; 2) військовослужбовці й прирівняні до них законом особи, працівники правоохоронних органів»)⁶ й робить такий висновок, що їх практичне значення певним чином обмежене. Автор пояснює «тим, що фактично в стані бойового імунітету можуть діяти будь-які особи – як ті що є військовими особами чи прирівняними до них комбатантами, так і цивільні особи, що діють в умовах цивільного бойового імунітету, про що мова буде йти нижче» (с. 153 дисертації). З таких положень є незрозумілим, чому таке законодавче визначення суб'єктів бойового імунітету не має практичного значення. Мої пропозиції базувалися на таких основних висновках, що, по-перше, бойовий імунітет повинен бути пов'язаний з професійним обов'язком особи захищати Українську державу, її незалежність та територіальну цілісність (обов'язок військової служби для іноземців та осіб без громадянства та військовий обов'язок для громадян України); по-друге, імунітет, передбачений ст. 43-1 КК повинен поширюватися на цивільних осіб, які реалізують власне право щодо відсічі та стримування збройної агресії РФ та/або інших держав⁷. Не можна погодитися з тим, що бойовий імунітет фактично поширюється на цивільних осіб, які реалізують власне право щодо відсічі та стримування збройної агресії РФ та/або інших

³ Кисленко Д.П., Столбовий В.М. Правові підстави застосування вогнепальної зброї військовослужбовцями Управління державної охорони України. *Наукові інновації та передові технології*. 2022. № 3(5). С. 75-84.

⁴ Микитюк М.А. Державна охорона в Україні: адміністративно-правове регулювання : [монографія] / Приват. ВНЗ «Львів.ун-т бізнесу та права». Львів : Вид-во Львів. політехніки, 2018. С. 375.

⁵ Кримінальний кодекс України : проєкт станом на 14.10.2023 р. URL: <https://newcriminalcode.org.ua/upload/media/2023/10/15/kontrolnyj-tekst-proyektu-kk-14-10-2023.pdf>

⁶ Кузнецов В.В. Бойовий імунітет: проблеми нормативного закріплення та реалізації. *Нове українське право*. 2023. Вип. 2. С. 152.

⁷ Кузнецов В.В. Умови реалізації бойового імунітету. *Нове українське право*. 2023. Вип. 3. URL: С. 152.

держав. Оскільки ці «іmunітети» повинні мати різні умови реалізації⁸.

7. З одного боку, на с. 157 роботи здобувач правильно стверджує, що розуміння бойового іmunітету, що сформувався у закордонних країнах та Україні має розбіжності. Далі, науковець без відповідної аргументації зазначає, що розуміння бойового іmunітету у зарубіжних державах відповідає вітчизняним ознакам крайньої необхідності й виправданого ризику. З іншого боку, дисертант робить висновок, що «більш вірно необхідно розуміти бойовий іmunітет саме так, як він визначається законодавством України». Отже, автор фактично підтримує позицію законодавця, який визначив бойовий іmunітет як вид звільнення від кримінальної відповідальності. Як відомо, у зарубіжному законодавстві під іmunітетом розуміється звільнення (release) від правового обов'язку (legal duty) або відповідальності (legal liability), дане індивіду або групі людей внаслідок їх спеціального статусу⁹. В американському праві виділяють, як правило, три типи правового іmunітету: а) обіцянка не переслідувати за злочин в обмін на інформацію або свідчення у кримінальній справі; б) захист державних службовців від відповідальності за свої рішення; с) урядовий (або суверенний) іmunітет, який захищає державні органи від судових позовів, якщо уряд не погодився подати до суду; г) дипломатичний іmunітет, що звільняє іноземних послів від дії більшості кримінальних законів США¹⁰.

Тому, по-перше, є незрозумілим у чому є відмінність між правовим розумінням бойового іmunітету, що сформувався у закордонних країнах та Україні; по-друге, якщо сучасне правове регулювання бойового іmunітету є правильним, то чому здобувач пропонує на с. 155 дисертації його суттєво змінити.

8. Авторська редакція ст. 43-1 КК України «Захист незалежності та територіальної цілісності України» містить, на мою думку, не зовсім обґрунтовані положення (с. 189–190 дисертації).

По-перше, важко уявити ситуацію, коли відсіч та стримування збройної агресії РФ відбувається через бездіяльність, якою завдається шкода життю або здоров'ю особи, яка здійснює таку агресію, або правоохоронюваним інтересам¹¹.

По-друге, однією з умов визначено наявність збройної агресії (така умова передбачена і в чинній нормі). Як відомо, агресія – у міжнародному праві – застосування збройної сили державою (групою держав) проти суверенітету, територіальної цілісності, політичної незалежності іншої держави або народу (нації), несумісне з Статутом ООН (ст. 1 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН № 3314 від 14 грудня 1974 р.)¹². Отже, саме розуміння агресії передбачає її збройний характер. У Статуті ООН (п. 4, ст. 2) передбачено зобов'язання держав утримуватися в міжнародних відносинах «від загрози силою чи її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з цілями Об'єднаних Націй»¹³. Відповідно до ст. 3 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН № 3314 від 14 грудня 1974 р. визначено *перелік дій* (а) «вторгнення чи напад збройних сил держави на території іншої держави, або будь-яка, навіть тимчасова окупація, або будь-яка анексія із застосуванням сили на території іншої держави чи її частини; б) бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування зброї на території іншої держави; в) блокада портів чи берегів держави збройними силами іншої держави; г) напад збройними силами держави на сухопутні, морські та повітряні сили або морські чи повітряні флоти іншої держави; д)

⁸ Кузнецов В.В. Нові правові іmunітети в умовах національного спротиву. *Громадянське суспільство та правова держава: виклики сьогодення* : монографія / за заг. ред. О.О. Кота, А.Б. Гриняка, Л.Ф. Купіної, В.І. Шакуна. Київ : Алерта, 2023. С. 75.

⁹ Immunity law. Encyclopædia Britannica, Inc. URL: <https://www.britannica.com/topic/immunity-law>

¹⁰ Immunity. Dictionary.law. ALM Global, LLC. URL: <https://dictionary.law.com/default.aspx?selected=897>

¹¹ Кузнецов В. В., Сийплові М. В. Правові аспекти легалізації обігу та застосування цивільними особами вогнепальної зброї для відсічі збройної агресії Російської Федерації. *Krakowskie Studia Małopolskie*. № 3. 2022. С. 110.

¹² Денисов В. Н. Агресія військова. *Велика українська енциклопедія*. URL: https://vue.gov.ua/Агресія_військова

¹³ Статут Організації Об'єднаних Націй і Статут Міжнародного Суду. Верховна Рада України 1994–2022. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_010#Text

застосування збройних сил однієї держави, що розташовуються на території іншої держави згідно з угодою держави, що приймає, з порушенням умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди; е) дія держави, що дозволяє, аби її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, ця держава використовувала для здійснення акту агресії проти третьої держави; є) засилання державою або від імені держави озброєних банд, груп, нерегулярних сил чи найманців, які застосовують силу проти іншої держави, здійснюючи акти, рівнозначні вищезазначеним, або її значна участь у них), які, незалежно від оголошення війни, кваліфікуються як акт агресії¹⁴. Рада Безпеки ООН може визначати як агресію й інші акти. Отже напрошується питання, якщо агресія це вже застосування збройної сили, то чи є сенс називати агресію збройною?

По-третє, така умова правомірності захисту незалежності та територіальної цілісності України – «за відсутні ознак катування», на мою думку, потребує додаткового дослідження. Як відомо, катування, згідно ч.1 ст. 127 КК України, це «будь-яке умисне діяння, спрямоване на заподіяння особі сильного фізичного болю чи морального страждання, вчинене з метою примусити її чи іншу особу вчинити дії, що суперечать їх волі, у тому числі отримати інформацію чи зізнання, або з метою покарати її чи іншу особу за дії, вчинені нею або іншою особою чи у вчиненні яких вона або інша особа підозрюється, або з метою залякування її або інших осіб». Отже, можна змодельовати ситуацію, коли російського військовослужбовця беруть в полон і обмежують можливість його пересування або психологічно впливають для отримання інформації про дислокацію підрозділів російських військ. Виникає питання, а чи не нагадує це діяння, яке спрямоване на заподіяння особі морального страждання або вчинене з метою примусити її чи іншу особу вчинити дії, що суперечать їх волі, у тому числі отримати інформацію? Тобто, на мою думку, це виключення («за відсутні ознак катування») з умов правомірності захисту незалежності та територіальної цілісності України є дискусійним і потребує подальшого дослідження.

По-четверте, частина третя авторської ст. 43-1 КК України містить термін «бойовий імунітет». Однак у самій нормі він більше не згадується та відсутнє кримінально-правове визначення цього поняття. Також здобувач у висновках до роботи не пропонує відповідних змін до КК України щодо правового регулювання бойового імунітету. Можливо напрошується попередня гіпотеза, що здобувач вважає, що доцільно використовувати поняття «бойовий імунітет», яке передбачено в абз. 3 ст. 1 Закону України «Про оборону України» від 6 грудня 1991 р. Однак, ознайомлення з висновками до дисертації стає зрозуміло, що А.О. Бегунц пропонує авторське визначення бойового імунітету. Тому вважаю доцільним порекомендувати автору розробити відповідні зміни до КК України, де передбачити бойовий імунітет як нову обставину, що виключає протиправність діяння (через доповнення Розділу VIII КК України новою ст. 43-2 «Бойовий імунітет»).

3. ШИНКАРЬОВ Ю. В., кандидат юридичних наук (12.00.08 – кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право), доцент, завідувач кафедри правового регулювання економіки Харківського національного економічного університету імені Семена Кузнеця (**офіційний опонент**).

Роботу оцінено позитивно, висловлено зауваження.

1. У дисертаційному дослідженні автор тим чи іншим чином пов'язує правовий імунітет із правовим статусом особи: «імунітет як елемент правового статусу особи» (с.22); «поняття імунітету в кримінальному праві, який пропонується визначити як зумовлені специфікою правового статусу особи заборони на застосування щодо неї будь-яких заходів кримінально-правового впливу за кримінальне правопорушення» (с. 23), «з особистого характеру імунітетів в кримінальному праві впливає, зокрема, що вони діють у випадку, якщо збігаються у часі вчинене особою кримінально значуще діяння, котре вчинено особою, та дія акта, яким у правовому статусі особи її наділено імунітетом» (с.52), але при цьому у роботі відсутнє чітко викладене розуміння взаємодії та взаємовідношення феномену правового імунітету із правовим статусом особи;

¹⁴ Визначення агресії : резолюція 3314 (XXIX) Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_001-74#Text

2. У дисертаційному дослідженні здобувач зазначає: «Відповідно, вчиняючи діяння, яке згодом стає предметом кримінально-правової оцінки, такий суб'єкт «вступає» у кримінально-правові відносини вже маючи певний імунітетний статус» (с.56). При цьому, автор на жаль, не дає поняття «імунітетний статус», який своєю конструкцією і змістом викликає наукову цікавість.

3. На с.114 автор використовує фразу «Інститут імунітетів». Викликає цікавість і бажано пояснити, які саме ознаки наділяють правові імунітети інституційністю.

4. На с. 71 дисертаційного дослідження автор зазначає: «На підставі аналізу функцій, загальних і спеціальних властивостей імунітетів у кримінальному праві маємо підстави констатувати, що вони мають в цій галузі таке значення: 1) виступають засобом забезпечення зобов'язань держави щодо дотримання особливих режимів виконання особою своїх обов'язків; 2) узгоджують приписи кримінального права із іншим законодавством/правом; 3) заохочують до користування правом та повноцінної й активної реалізації повноважень; 4) обмежують застосування (дію) норм кримінального права щодо конкретного кола суб'єктів у окремих ситуаціях». І, якщо функції імунітетів автором розглянуті чітко і докладно, то питання загальних і спеціальних властивостей імунітетів вимагають свого пояснення – яким саме змістом автор наділяє властивості такого роду.

5. Однією з окрас представленої роботи – є масштабний аналіз міжнародного досвіду щодо правового регулювання імунітетів. Автор у висновку 8 резюмує можливі корисні напрямки врахування досвіду іноземного законодавця, але при цьому, це, на жаль, не втілилося у конкретних пропозиціях.

4. СИРОЇД Т. Л., доктор юридичних наук, (12.00.11 – міжнародне право), професор, завідувач кафедри міжнародного і європейського права юридичного факультету Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна (**офіційний рецензент**).

Роботу оцінено позитивно, висловлено зауваження.

1. При розкритті питання щодо дипломатичного імунітету (підрозділ 2.1.) автором обійдено увагою імунітет осіб, які виконують разове кур'єрське доручення з доставки дипломатичної пошти, не перебуваючи у штаті дипломатичної або консульської установи (напр., командир повітряного судна та ін.).

2. Оперуючи термінологією, автору слід звертатися до першоджерел, нормативних актів, міжнародних договорів, які містять відповідні положення, закріплюють об'єкти захисту тощо. Це стосується, зокрема, категорії осіб, які належать до медичного персоналу (стор. 165). Розкриваючи це поняття, автору слід було звернутися до положень Конвенції про поліпшення долі поранених і хворих у діючих арміях 1949 р., Конвенції про поліпшення долі поранених, хворих та осіб, які зазнали корабельної аварії, зі складу збройних сил на морі 1949 р., Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 р., що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року. А також визначення посадових осіб Міжнародного кримінального суду (МКС), які забезпечують реалізацію задач міжнародного кримінального судочинства і прав учасників процесу (підрозділ 3.3), їх статус визначається Статутом МКС, Правилами процедури і доказування, Регламентом Секретаріату суду.

3. Автору слід доповнити теоретичне визначення ознак бойового імунітету фразою «... і методів ведення війни...», оскільки вони є складовою воєнних злочинів.

4. Крім того, автору слід уникати термінології, яка не відповідає нормативним приписам, на кшталт «функціонери МКС» (підрозділ 3.3).

5. ХРАМЦОВ О. М., доктор юридичних наук (12.00.08 – кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право), професор, професор кафедри кримінально-правових дисциплін юридичного факультету Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна (**офіційний рецензент**).

Роботу оцінено позитивно, висловлено зауваження.

1. У роботі частково описано прикладні аспекти реалізації імунітетів під час застосування

(вирішення питання про можливість застосування) кримінально-правових норм. Водночас, зважаючи на новизну та незвичність для практики реалізації кримінального права порушеної здобувачем проблематики йому бажано було би безпосередньо в роботі або, принаймні, у подальших дослідженнях більш ретельно заглибитися в праксеологічні аспекти проблеми. Зокрема, на сторінках дисертації не знайдено вичерпної відповіді на питання щодо особливостей дії імунітету у випадках, коли кримінально значиме діяння особи збігається в часі з перебуванням особи в «імунітетному статусі» і у випадках, коли такого збігу не відбувається. Маємо на увазі такі випадки, коли діяння вчинене особою до набуття імунітету, а от вирішення питання про застосування норми кримінального права здійснюється вже в час, коли особа вже має імунітетний статус. І навпаки – випадки протилежні, коли особа вчинила діяння під час перебування в «імунітетному статусі», але питання про застосування до неї за це кримінального права вирішується після втрати такого статусу.

2. Також зауважимо, що дисертантом розглянуто й пояснено в роботі співвідношення імунітету та принципу рівності перед законом у кримінальному праві. Однак, не розглянуте не менш важливе співвідношення дії імунітетів із принципом невідворотності відповідальності у кримінальному праві. Бажано було би почути позицію дисертанта з цього приводу.

Результати відкритого голосування:

"За"	5 членів ради,
"Проти"	0 членів ради,
"Утримались"	0 членів ради

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада **присуджує**

Бегунцу Армену Олегі

(прізвище, ім'я, по батькові (у разі наявності) здобувача у давальному відмінку)

ступінь / ступеня доктора філософії з галузі знань 08 Право

(галузь знань)

за спеціальністю 081 Право

(код і найменування спеціальності відповідно до Переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти)

Голова разової спеціалізованої вченої ради

(підпис)

Ольга ШАЙТУРО
(прізвище, ініціали)